

Ningú abandona per mitjà del raonament una creença a la que no ha arribat per mitjà del raonament.

G. K. Chesterton

Sabeu quan heu de fer una cosa important però que us fa mandra i busqueu qualsevol excusa per no fer-la? De sobte, es torna imprescindible vital escombrar la casa o endreçar i classificar totes les fotos del disc dur o buscar el nom de tots els directors que han guanyat l'Oscar al llarg de la història. Qualsevol cosa és millor que enfrontar-se a allò que fa mandra i que «en el fons tampoc està clar que sigui tan important. En qualsevol cas, de demà no passa». Però la veritat és que demà trobarem alguna altra cosa transcendentalment estúpida per postergar-ho per a l'endemà. Avui sabem que aquesta deixadesa, aquesta incapacitat d'afrontar els problemes, es diu «procrastinació» i s'ha convertit en el perill més greu que mai ha afrontat l'espècie humana.

Si no encarem d'una vegada per totes l'emergència climàtica, si no li donem la importància, la visibilitat i la proactivitat que es mereix, la vida a la Terra patirà una terrible transformació durant les properes dècades.

La Calòrica tenia ganes d'obrir el meló del canvi climàtic. Feia temps que el tema ens travessava i se'ns creuava pel camí quan parlàvem de qualsevol cosa: El capitalisme, el canvi climàtic. El populisme, el canvi climàtic. L'emprenedoria, el canvi climàtic. Perquè què passa quan allò important es converteix en allò urgent? Quan ens diuen que ja no podem empènyer més aquest debat cap al futur? Que s'ha acabat xutar la pilota endavant? Doncs que el veiem a tot arreu.

De sobte, quan anem a casa d'algú i obrim la nevera, no podem evitar veure-hi la quantitat exagerada d'envasos de plàstic que té. Una cosa que fa un temps ens hagués passat completament desapercebuda i que fins i tot hauríem considerat normal, però que ara ens crema les còrnies i ens fa demanar «per què no pot anar a comprar el pernil dolç a la xarcuteria enlloc de comprar-lo envasat en plàstic? Això no produiria tants residus, ajudaria a crear teixit comercial de proximitat i, a més és que el PERNIL ÉS MÉS BO.»

Però nosaltres no volíem explicar una història sobre les nostres conviccions ecologistes (d'altra banda plenes de contradiccions) sinó que volíem entendre què és el que fa que no reaccionem amb més contundència. Volíem entendre quins motius ens porten a dir una cosa i a fer-ne una altra. A endreçar les fotos del disc dur.

Tots som capaços de ridiculitzar i de rebatre els arguments d'un negacionista climàtic, d'un d'aquells sonats que diu que «el problema no existeix». Li respondrem que les seves idees estan esbiaixades o que només responen a l'interès econòmic. Li direm que és un fonamentalista retrògrad, que s'està fent el

cec davant de l'evidència científica. Però el més probable és que, un cop acabada la discussió, el sonat i nosaltres tornem a casa en cotxes semblants que contaminen més o menys el mateix, que comprem més o menys els mateixos productes a les mateixes botigues, que consumim la mateixa energia... Aleshores, quina és la diferència entre nosaltres i aquell sonat? Potser la diferència és que els seus arguments són coherents amb els seus actes.

De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda és una de les funcions més ambiciosos que hem creat com a companyia. Temàticament parlant i a nivell d'estil. La Calòrica ha treballat moltes vegades desdoblant personatges però mai no havia portat això a l'extrem de les conseqüències. Mai no havia difuminat la convenció interpretativa al límit de convertir l'escena en una transcripció oral, fent que l'actor creï una partitura que poc té a veure amb l'encarnació del personatge i molt amb la seva representació.

Mai havíem creuat dues trames tan allunyades i alhora tan profundament connectades per explicar com la globalitat es repeteix d'una manera fractal en allò més local i petit de les nostres existències. Com els petits problemes del nostre dia a dia contenen l'essència dels grans debats polítics i ideològics. Perquè... de què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda? Doncs de tot i de res.

No us podeu imaginar com ens hem divertit muntant aquesta funció. Com hem rigut. I quines ganes tenim de compartir-la amb vosaltres.

La Calòrica.